

ποδίου υπάρχοντος εἰς τὴν ἀναχώρησίν του ἀπεδήμησε διὰ Παρισίους, ὅπου ἐφθασε τὴν 15 Αὐγούστου 1854.

Μετὰ τινὰ ἔργα αὐτοῦ, ὁ βαρῶνος Γεράρδος ἐζήτησε καὶ τῷ ἐχορηγήθη διὰ τὸν Δουκονρέτον σύνταξις τις. Ἡ πατρὶς του, ἐγκυχωμένη ἤδη ἐπ' αὐτῷ, τῷ ἐχορηγήσει ὑστερον σύνταξιν ἐπὶ ἐξασίαν. Ἐκτοτε ὁ Δουκονρέτος ἐνησχολήθη ἀποκλειστικῶς εἰς ἔργα σπουδαῖα, καὶ ἔκτοτε ἐπίσης αἱ ἐπιτυχίαι του ἦσαν ἄλλοι πάλληλοι. Ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ὠραίων τεχνῶν ὡς μαθητὴς τῶν ΚΚ. Λαθιέρου καὶ Γεράρδου· μετὰ παρέλευσιν ἕξ μηνῶν ἔλαβε νομισματοσῆμον τρίτης τάξεως, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἕτερον τῆς δευτέρας· τέλος περὶ τὸ 1828, τὸν πρῶτον ἔπαινον (mention) εἰς τὸν μέγαν συναγωνισμόν τῆς ἐκθέσεως. Τῷ 1829, ἔγενετο δεκτὸς εἰς τὸν συναγωνισμὸν τοῦ μεγάλου βραβείου τῆς Ῥώμης, καὶ ἐταλάττεισε τὸ δεύτερον βραβεῖον. Λουδοβίκος ὁ Φίλιππος, τότε δούξ τῆς Αὐρηλίας, ἰδὼν τὴν εἰκόνα του τῷ ἐπεμφε δωρεὰν χρωματικὴν, λόγῳ ἐνθαρρύνσεως, ἡ δὲ δούκισσα τοῦ Βερβῦν παρεγγέλετο εἰς αὐτὸν διὰ τοῦ Labourdonnaye, ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν, εἰκόνα, ἣτις ἐπηνέθη παμψηφί, καὶ ἣτις διαπρέπει ἤδη εἰς τὸ μουσεῖον τῆς Αἰτίας. Ἡ εἰκὼν αὕτη περισταῖ τὸν ἄγιον Λουδοβίκον ἀποτέμνοντα δικαιοσύνην ὑπὸ δρυῖν.

Ἡ εἰκὼν, ἣν ἐξεργάσθη διὰ τὸν συναγωνισμόν, καὶ ἣτις παριστᾷ τὸν Ἰωσήφ ἀρνούμενον νὰ παραδώσῃ τὸν υἱὸν του Βενιαμίν, ἔξε-τέθη ἀκολούθως, εἰς ὠφέλειαν τῶν πτωχῶν, εἰς τὴν στοὰν τοῦ Gros Chenet. Αὐτὴ ἡ εἰκὼν αὕτη παρ' ὀλίγον νὰ γειῆ ἀντικείμενον τραγικῆς σκηνῆς μεταξὺ τοῦ φύλακος καὶ λόρδου τινός, ἔραστοῦ τῆς ζωγραφικῆς. Ὁ ἄγγλος ἐθεώρει ἵκανοπροσεκτικῶς τὸν πατριάρχη καὶ τὴν οἰκογενεῖάν του, ὅτε ὁ φύλαξ, ὅστις εἶχε ἓνα μόνον βραχίονα, καὶ τὸν ὁποῖον παράδοξος συμπάθεια ἐφαίλκευ πάντοτε πρὸς τὴν εἰκόνα εἰκείνην, ἐπαχειρήσει νὰ διηγῆθῃ πρὸς τὸν ἄγγλον, ὅτε ὁ καλλιτέχνης, ὅστις εἶχεν ἐξεργασθῆ τὴν εἰκόνα ἐκείνην, εἶχεν ἓνα βραχίονα ὀλιγώτερον αὐτοῦ. Ὁ λόρδος ἐδυσκολοῦθη κατ' ἀρχὰς νὰ ἐνοήσῃ τὸ σημιαιόμενον τῶν λέξεων ἀκολούθως ὁμοῦ, μὴ δυνηθεὶς νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἡ εἰκὼν ἐκείνη ἦτο ἔργον ἀνθρώπου ἔστε ρημένον βραχιόνων, ἐνόμισεν αὐτὸν προσβεβλημένον, καὶ ὠργίσθη· ὁ φύλαξ ἐπανέλαθε μετὰ διίσχυρισμοῦ ὅ,τι προηγουμένως εἶχε διηγῆθῃ, καὶ ἐξηκολούθει ὑποστηρίζων τὸν λόγον, μέχρις οὗ τρομερὸς κόνδηλος τῷ ἔπραξε τῷ σώματι· τότε ὁ φύλαξ διὰ τοῦ μοναδικοῦ αὐτοῦ βραχίονος ἠθέλησε νὰ ὑπερασπισθῆ, ἀλλ' ὁ λόρδος, ὢν εὐρυστος, τὸν ἀνέτριψε κατὰ γῆς, καὶ ἐξῆλθεν ὠργισμένος. Εἰς Παρισίους ὁ λόρδος μας ἐγνώριζε καλλιτέχνας τινὰς, τοὺς ὁποίους ἠρώτησε περὶ τοῦ Δουκονρέτου, ὅστις καὶ ἔτυχε φίλος τῶν πάντες τῷ ἐπεκύρωσαν τὴν ὁμολογίαν τοῦ φύλακος καὶ τῷ ὑπεσχέθησαν νὰ τὸν παρουσιάσωσιν ἐνώπιον τοῦ καλλιτέχνου. Ὁ ἄγγλος νομίσας ἑαυτὸν ἐκ συνηθείας παίγιον τῶν Γάλλων, ἐγκατέλιπε τοὺς Παρισίους. Ἐπιφυλλιδιογράφος τις τῆς Ἐφημερίδος τῶν Συζητήσεων εὐρέθη εἰς τὴν στοὰν τοῦ Gros Chenet ὅταν συνέβη ἡ ἀλλόκοτος ἔρις μεταξὺ τοῦ ἄγγλου καὶ τοῦ φύλακος· τὸ συμβῆν τούτου ἐξέθετεν ἀκολούθως εἰς τινὰ ἐπιφυλλίδα,

καὶ ὅλαι αἱ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὸ ἐπανάλαβον μετ' ἐπιτυχίας.

Τῷ 1832, ὁ Δουκονρέτος ἐξεργάσθη ἐπὶ κηρωτοῦ 8 ποδῶν ὕψους τὴν εἰκόνα τοῦ βασιλέως διὰ τὴν πόλιν Αἰτίας. Ἐργαζόμενος τὴν εἰκόνα ταύτην, καὶ μὴ δυνηθεὶς ποτε νὰ φθάσῃ τῷ ἄνω μέρος τοῦ κηρωτοῦ διὰ τοῦ ποδός του, κατέλαβε βιαίως τὸν χρωστήρᾶ του διὰ τῶν δόντων, καὶ ἐργάσθη οὕτω, διὰ πρῶτην φοράν, ἐπίσης ἐπιτηδείως ὡς εἶχεν ἕως τότε ἐργασθῆ διὰ τοῦ ποδός. Βραδύτερον ἐκαλλιτέχνησε ἕτεραν εἰκόνα τοῦ βασιλέως διὰ τὴν πόλιν Σιστερῶα (τῶν κάτω Ἀλπιῶν).

Ὁ διάσημος καλλιτέχνης προσεπῆλαυσε καὶ ἕτερας ἀμοιβάς ποικίλας, καὶ πολλὰ δαίγματα εὐνοίας, ἅπαντα δικαίως ἀπονεμηθέντα, οἷον μέγα νομισματοσῆμον ὀρειχάλκινον εἰς τὴν ἐκθεσὶν τῶν Βρυξελλῶν, δύο πρῶτους ἔπαινους εἰς τὰς ἐκθέσεις τῶν Βαλεσιανῶν καὶ τῆς Διζῶν, ἐν νομισματοσῆμον ἀργυροῦν εἰς τὴν ἐκθεσὶν τοῦ Καμβραῖ, ἐν ὀρειχάλκινον καὶ ἐν ἀργυροῦν παρὰ τῶν ἐνθαρρυντικῶν ἑταιριῶν τῶν Παρισίων. Τέλος, μετὰ τὴν ἐκθεσὶν τοῦ 1840, ὁ καλλιτέχνης κατώρθωσε νὰ λάβῃ νομισματοσῆμον χρυσοῦν.

Τὰ κυριώτερα ἔργα τοῦ Δουκονρέτου εἰσὶν, οἱ δουλέμοροι, εἰς τὸ μουσεῖον τοῦ Αἰτίας, ὁ Τάσος καὶ ἡ Ἐλεονόρα, ὁ Φάουστ καὶ ἡ Μαργαρίτα, ἡ νέα πυργοδέσποινα, ἐν ἐπισόδῳ τῆς πολιουρίας τῆς Ἀνθέρης, κοσμοῦν τὴν στοὰν ἐνδὸς γερουσιαστοῦ βέλγου, ὁ ἄγιος Λουδοβίκος ἀποτέμνοντα δικαιοσύνην ὑπὸ δρυῖν, εἰς τὸ μουσεῖον τῆς Αἰτίας. Ἐρρίκος ὁ Β', εἰς τὸν πύργον τοῦ Ἐκ τρεῖς εἰκόνας τοῦ βασιλέως Φιλίππου, ἡ Μελωδία, ὁ Σιδὶ Χαμδὲν, ὑποστράτηγος τῶν Ἀράβων τῆς Ἀλγερίας, ἡ κυρία de la Hante, ἡ Μαγδαληνὴ εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, ἀγοραθεῖσα ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν. Ὁ Ἰακὼβ ἀρνούμενος νὰ παραδώσῃ τὸν υἱὸν του Βενιαμίν, ὑπογραφεῖ παριστῶσα τὸ Βάπτισμα τοῦ κόμητος τῶν Παρισίων, τὸν θάνατον τῆς Μαγδαληνῆς, ἐκτεθέντα εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ 1840. τέλος ἡ ἀνάπαυσις τῆς ἀγίας οἰκογενεῖας εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἔργον πλήρες τέχνης καὶ ποιήσεως, ὅπερ ἤρει μόνον νὰ συστήσῃ τὸν καλλιτέχνην, ἐὰν τὰ προηγουμένα αὐτοῦ ἔργα δὲν περιποιοῦν εἰς αὐτὸν ἱκανὴν ἐπέκλησιν.

Ἦδη, ἀναγνώστα, γνωρίζων τὰ ἔργα ζωγράφου ἄνευ βραχιόνων, δὲν θαυμάζεις μεθ' ἡμῶν τὴν ἰσχὺν τῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως, δι' ἧς αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον ἐφαίνεται πρὸς πᾶν ἔργον ἀνίκανος, κατώρθωσε νὰ προσκτήσῃ μέλλον, προτήρημα, ὄνομα, δόξαν, καὶ ὅλα ταῦτα μόνον διὰ τῆς θελήσεως, ἀλλὰ θελήσεως εὐσταθοῦς καὶ ἐπιμόνου; Δὲν βλέπεις εἰς αὐτὸν τὸν θρίαμβον τῶν πνευματικῶν δυνάμεων;

Τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τῶν ἔργων τοῦ Δουκονρέτου εἶναι ἡ λαμπρότης τοῦ χρωματισμοῦ, ἣν κατέχει εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν, καὶ δεύτερον ἡ ποιησις, ἣτις ἐπικρατεῖ εἰς ὅλας αὐτοῦ τὰς συνθέσεις τὰς πλήρεις ψυχῆς καὶ φαντασίας.

Ὁ Δουκονρέτος ἔχει ἀνάστημα οὐχὶ ὑψηλότερον τῶν τριῶν καὶ ἡμίσεως ποδ. ἡ κεφαλὴ του εἶναι ὀλίγον μεγάλη ἀλλὰ ὠραία, ἡ φωνὴ του βροντώδης, ἡ δὲ σουναναστροφή του ζωηρὰ καὶ πνευματώδης.